

סֵדֵר הַלְמוּד לְשָׁנָה מִעֲבֹרַת י"ח אָדָר א:

כִּד עֵקֶר הַגְּבוּרָה הוּא בִּלְבָב, כִּי מִי שֶׁלִּבּוֹ חֲזָק אֵינוֹ מִתְיָרָא מִשׁוּם אָדָם וּמִשׁוּם דְּבָר וְהוּא יָכוֹל לַעֲשׂוֹת גְּבוּרוֹת נוֹרְאוֹת וְלִכְבֹּשׁ מַלְחָמוֹת חֲזָקוֹת עַל-יַדֵּי חֲזָק וְאִמָּץ לְבוֹ שֶׁאֵינוֹ מִתְפַּחַד וְרִץ לְקִשְׁרֵי הַמְּלַחְמָה הַחֲזָקָה, וְכֵמוֹ כֵּן הוּא מִמָּשׁ בְּעֲבוּדַת הַשֵּׁם וְהֵבֵן הַיָּטִב (שָׁם רמ"ט):

כִּהַּ כְּשֶׁנּוֹפֵל אָדָם מִמְדִּירְגָתוֹ, יֵדַע שֶׁמֶן הַשָּׁמַיִם הוּא, כִּי הַתְּרַחֲקוֹת הוּא תִּכְלִית הַתְּקַרְבוֹת, עַל כֵּן נִפְּל כִּיֵּדֵי שִׁיתְעוֹרֵר יוֹתֵר לְהִתְקַרֵּב לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, וְעֲצָתוֹ שִׁיתְחִיל מִחֲדָשׁ לְכַנֵּס בְּעֲבוּדַת הַשֵּׁם כְּאֵלוֹ לֹא הִתְחִיל עַדִּין כָּלֵל מֵעוֹלָם, וְזֶה כָּלֵל גָּדוֹל בְּעֲבוּדַת ה' שֶׁצָּרִיכִין מִמָּשׁ בְּכָל יוֹם לְהִתְחִיל מִחֲדָשׁ (שָׁם רס"א):

כּוֹ כְּשֶׁמִּתְחִיל הָאָדָם לְהִסְתַּכֵּל עַל עֲצָמוֹ וְרוֹאֵה שֶׁרַחוֹק מִטּוֹב וְהוּא מְלֵא עוֹנוֹת,

אֲזִי יָכוֹל לִפְּל עַל-יַדֵּי-זֶה וְלֹא יוֹכֵל לְהִתְפַּלֵּל כָּלֵל, עַל כֵּן הוּא מְחַיֵּב לְחַפְּשׁ וּלְבַקֵּשׁ וּלְמַצֵּא בְּעֲצָמוֹ אֵיזָה טוֹב, כִּי אִיךְ אֶפְשָׁר שֶׁלֹּא עָשָׂה מִיָּמָיו אֵיזָה מְצוּה אִו דְּבָר טוֹב וְאִף כְּשֶׁמִּתְחִיל לְהִסְתַּכֵּל בְּאוֹתוֹ טוֹב שֶׁעָשָׂה, הוּא רוֹאֵה שֶׁהַטּוֹב בְּעֲצָמוֹ הוּא מְלֵא פְּצָעִים וְאֵין בוֹ מְתוֹם, כִּי הַטּוֹב מְעַרֵּב בְּפִנְיֹת וּבְפִסְלֹת הַרְבֵּה אִף-עַל-פִּי-כֵן אִי אֶפְשָׁר שֶׁלֹּא יִהְיֶה בְּהִמְעַט טוֹב אֵיזָה נִקְדָּה טוֹבָה, וְכֵן צָרִיךְ לְחַפְּשׁ וּלְבַקֵּשׁ עַד שִׁימְצֵא בְּעֲצָמוֹ עוֹד אֵיזָה דְּבָר טוֹב וְאִף שֶׁגַּם זֶה הַטּוֹב מְעַרֵּב גַּם כֵּן בְּפִסְלֹת הַרְבֵּה, עִם כָּל זֶה עַל כָּל פָּנִים יֵשׁ בוֹ אֵיזָה נִקְדָּה טוֹבָה וְכֵן יִחַפֵּשׁ וַיִּבְקֵשׁ עוֹד, עַד שִׁימְצֵא בְּעֲצָמוֹ עוֹד אֵיזָה נִקְדָּה טוֹבָה, וְעַל-יַדֵּי-זֶה שֶׁמוֹצֵא בְּעֲצָמוֹ אֵיזָה זְכוּת וְטוֹב עַל-יַדֵּי-זֶה יוֹצֵא בְּאַמֶּת מִכַּף חוֹבָה לְכַף זְכוּת וַיּוֹכֵל לָשׁוּב בְּתִשׁוּבָה

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ה'תקמד - צמר מזהרנית יצ"ל "צדק מצוי מקוה שדף צהד מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ונצחתי" שע"י ישיבת תיקון המידות

עַל-יְדֵי-זֶה, וְעַל-יְדֵי-זֶה יוּכַל לְהַחֲיוֹת אֶת עַצְמוֹ וּלְשַׁמַּח אֶת עַצְמוֹ
אִיךְ שֶׁהוּא, וְאִזּוּ יוּכַל לְהַתְּפַלֵּל וּלְזַמֵּר וּלְהוֹדוֹת לַישׁם. (שם רפ"ב):

כִּזְ וְצָרִיךְ הָאָדָם לְזַהֵר מְאֹד לִילֵךְ עַל דְּרָךְ זֶה, כִּי הוּא כָּלֵל וַיְסוּד
גְּדוֹל לְמִי שֶׁיִּרְצֶה לְהִתְקַרֵּב לְהַישָׁם יִתְבָּרֵךְ לְבַל יֵאבֵד עוֹלָמוֹ לְגַמְרֵי
חַם וְשָׁלוֹם. כִּי הָעֶקֶר הוּא לְהִרְחִיק מֵעַצְמוֹ עֲצָבוֹת וּמָרָה שְׁחָרָה
בְּכָל מַה דְּאֶפְשָׁר, כִּי רַב בְּנֵי אָדָם שֶׁרְחוּקִים מֵהַישָׁם יִתְבָּרֵךְ עֶקֶר
רְחוּקִים הוּא מִחַמַּת מָרָה שְׁחָרָה וְעֲצָבוֹת וּמִחַמַּת שְׁנוּפְלִים בְּדַעְתָּם
עַל-יְדֵי שְׂרוּאִים בְּעַצְמָם עֵצָם קְלָקוּלָם, שָׂרָב מֵעֲשִׂיהֶם מְקַלְקְלִים
כְּפִי מַה שֶׁיִּוָּדַע כָּל אֶחָד בְּנִפְשׁוֹ אֶת נִגְעֵי לְבָבוֹ וּמִכְאוּבָיו, וּמִחַמַּת
זֶה הֵם נוֹפְלִים בְּדַעְתָּם וְרַבָּם מֵיֵאֲשִׁים עַצְמָם לְגַמְרֵי רַחֲמָנָא לְצַלָּן,
וְאֵינָם מִתְּפַלְּלִים בְּכּוֹנֵה כָּלֵל וְאֵינָם עוֹשִׂים בְּעַבּוּדַת הַישָׁם אֶפְלוּ מַה
שֶׁהָיוּ יְכוּלִים לַעֲשׂוֹת עֲדִין. עַל כֵּן צָרִיךְ הָאָדָם לְהִשְׁכִּיל מְאֹד עַל
דְּבָר זֶה, כִּי הִרְבֵּה נִפְשׁוֹת שֶׁקָּעוּ עַל-יְדֵי-זֶה, כִּי הֵיאוּשׁ חַם וְשָׁלוֹם,
קָשָׁה מִן הַכֹּל. עַל כֵּן צָרִיכִין לְהִתְחַזֵּק מְאֹד לִילֵךְ עִם הַדְּרָךְ הַזֶּה
הַנְּזָכָר לְעִיל לְחַפֵּשׂ בְּעַצְמוֹ נְקֻדּוֹת בְּכָל פֶּעַם, כִּדֵּי לְהַחֲיוֹת אֶת
עַצְמוֹ וּלְחַזֵּק אֶת עַצְמוֹ תָּמִיד וְעַל-יְדֵי-זֶה יוּכַל לְהַתְּפַלֵּל בְּחֻשָׁק
וּבְחִיּוֹת וּבְשִׂמְחָה תָּמִיד וּלְשׁוּב אֶל הַישָׁם בְּאַמְתָּה, כַּנְּזָכָר לְעִיל (שם):
כַּח יֵשׁ נְשָׁמוֹת שֶׁנִּפְּלוּ וְצָרִיכִים לְהַחֲיוֹתָם וּלְהַשִּׁיבָם בְּכָל מִינֵי
מִטְעָמִים הַמְּשִׁיבִין אֶת הַנְּפֹשׁ, וְעַל-יְדֵי הַתְּנוּצָצוֹת הַמְּחִין בְּחִינַת
תְּפִלִּין שְׂזוּכִין עַל יְדֵי שְׂמִשְׁבְּרִין הַתְּגַבְּרוֹת הַרְהוּרֵי נְאוּף (כְּמוֹ
שְׂמוּבָא בְּבְרִית אוֹת כ"ו) עַל-יְדֵי-זֶה נַעֲשִׂים דְּבוּרִים כְּשֶׁרִים לְהַחֲיוֹת
וּלְהַשִּׁיב אֶת אֱלֹהֵי הַנְּשָׁמוֹת הַנְּפֹלוֹת ("לְקוּמֵי מוֹהַר"ן" חֶלֶק ב' סִימָן ה):

כֵּט אָסוּר לְאָדָם לֵיֵאֵשׁ אֶת עַצְמוֹ חַם וְשָׁלוֹם, וְאֶפְלוּ אִם נָפַל לְמָקוֹם
שֶׁנִּפַּל חַם וְשָׁלוֹם, וּמִנַּח בְּשִׂאוֹל תַּחֲתִיּוֹת רַחֲמָנָא לְצַלָּן, אֶף-עַל-פִּי-
כֵּן אֵל יִתֵּיֵאֵשׁ עַצְמוֹ מֵהַישָׁם יִתְבָּרֵךְ בְּשׁוּם אֶפְסָן בְּעוֹלָם, כִּי גַם מִשָּׁם

יְכוּלִין לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, כִּי מְלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ. וְהַצַּדִּיק
הַיָּמֵת אֵינוֹ נִקְרָא בְּשֵׁם צַדִּיק, כִּי אִם בְּשֵׁישׁ לוֹ זֶה הַכַּח שְׂיוּכָל
לְהַחֲיֹת וּלְהַרִים אֶת אֱלוֹ שֶׁנִּפְלוּ מְאֹד מְאֹד, לְחֻזְקָם וּלְאַמְצָם
לְעוֹרָרָם וּלְהַקִּיצָם וּלְגַלּוֹת לָהֶם, כִּי עֲדִין הַשֵּׁם אִתָּם וְעִמָּם וְאַצְלָם
וְקָרוֹב לָהֶם, כִּי מְלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ. וְכֵן לְהַפְּדָה, צָרִיד הַצַּדִּיק
לְהִרְאוֹת לְאֱלוֹ שֶׁהֵם בְּמִדְרַגָּה גְדוֹלָה, שֶׁעֲדִין אֵינָם יוֹדְעִים כָּלֵל
בִּידְעָתוֹ יִתְבָּרֵךְ, בְּחִינַת מָה חֲמִיתָ מָה פִּשְׁפְּשֵׁתָ וְכוּ' (שָׁם ז):

ל כְּשֶׁאָדָם נוֹפֵל מִמִּדְרַגָּתוֹ וּלְפַעֲמִים נִפְּלָתוֹ וִירִידָתוֹ גְּדוֹלָה מְאֹד
מְאֹד רַחֲמָנָא לְצַלָן, כִּי יֵשׁ שֶׁנוֹפֵל לְמְקוֹמוֹת מְגֻנִים מְאֹד שֶׁנִּקְרָאִים
בְּחִינוֹת מְקוֹמוֹת הַמְּטַנְּפִים וְנוֹפֵל לְסַפְּקוֹת וְהִרְהוּרִים רָעִים וּמְגֻנִים
וְזָרִים מְאֹד וּלְבַלְבּוּלִים רַבִּים וּלְבוֹ סַחְרָחַר, שֶׁהַקְּלָפָה מְעַקְמָת
וּמְסַבֶּבֶת לְבוֹ בְּעַקְמֵימוֹת וּלְבַלְבּוּלִים עֲצוּמִים (עַם פֶּאֶר דְּרִיט דָּאם
הָאָרֶץ). אַף־עַל־פִּי שֶׁבְּמְקוֹמוֹת אֱלוֹ אֵי אֶפְשָׁר לְמַצֵּא הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ,
אַף־עַל־פִּי־כֵן גַּם שָׁם יֵשׁ תְּקוּהַ גְּדוֹלָה עַל־יְדֵי שְׂיַחֲפֵשׁ וַיִּבְקֶשׁ מִשָּׁם
אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ וַיְהִי שׂוֹאֵל וּמִבְּקֶשׁ אֵיךְ מְקוֹם כְּבוֹדוֹ. וְכָל מָה
שֶׁהוּא רוֹאֵה אֶת עֲצָמוֹ רַחוּק בְּיוֹתֵר מִכְּבוֹדוֹ יִתְבָּרֵךְ, יִצְטַעַר וַיִּשְׁאַל
וַיִּבְקֶשׁ יוֹתֵר אֵיךְ מְקוֹם כְּבוֹדוֹ. וְעַל־יְדֵי־זֶה בְּעֲצָמוֹ שֶׁהוּא מְחַפֵּשׁ
וּמִבְּקֶשׁ וּמִתְנַעֵגֵעַ אַחַר כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרֵךְ וּמִצְטַעַר וְצוּעֵק וְשׂוֹאֵל
וּמִבְּקֶשׁ אֵיךְ מְקוֹם כְּבוֹדוֹ, עַל־יְדֵי־זֶה בְּעֲצָמוֹ הוּא עוֹלָה בְּתַכְלִית
הָעֲלִיָּה, כִּי זוֹכֵה לְעֲלוֹת לְבְּחִינַת אִי"ה שֶׁהִיא הַקְּדוּשָׁה הָעֲלִיוֹנָה
מְאֹד מְאֹד. וְזֶה עֵקֶר הַתְּשׁוּבָה שְׂיַחֲפֵשׁ תָּמִיד וַיִּבְקֶשׁ אֵיךְ מְקוֹם
כְּבוֹדוֹ כַּנ"ל, שֶׁעַל־יְדֵי־זֶה הִירִידָה נִתְהַפְּדָה לְעֲלִיָּה גְּדוֹלָה וְזֶהוּ
בְּחִינַת יְרִידָה תַכְלִית הָעֲלִיָּה הַמוּבָא בְּכָל סְפָרֵי קֹדֶשׁ וְעֵין בְּפָנִים
וְהֵבֵן שָׁם הֵיטֵב כִּי עָמַק הוּא (שָׁם י"ב):

לא צָרִיד לְהִיּוֹת עֹקְשָׁן גְּדוֹל בְּעַבֹדַת הַשֵּׁם וְהֵבֵן הַדְּבָר הֵיטֵב, כִּי

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ה'תקמו - צמח מזהרנית יצ"ל "צדק צני מקוה שדך צחד מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

על כל אדם שרוצה להכניס בעבודת השם ואפלו הקטן שבקטנים, בהכרח שיעבר עליו עליות וירידות בלי מספר וכמה מיני נפילות והשלות. כי לפעמים יש שמפילין אחד בכונה מעבודת השם. ועל כל זה צריכין להתחזקות גדול בלי שעור וכמבאר מזה קצת למעלה. וכמה פעמים הוא צריך להתחזק ולהתאחו עצמו רק בדרך עקשנות וצריכין עקשנות גדול מאד מאד בזה, וזכר דבר זה היטב כי תצטרך לזה מאד (שם מ"ח):

לב ודע, שכל אלו הנפילות והירידות והבלבולים וכו' צריכים בהכרח לעבר בהם קדם שנכנסין בשערי הקדשה, וכל הצדיקים והיראים האמתיים עברו בכל זה:

לג ואם אתה רחוק מאד מאד מפניו יתברך ונדמה לך, שאתה פוגם ממש בכל שעה נגדו יתברך, נגד זה תדע שאיש כזה שהוא מגשם כל כך, כל תנועה ותנועה שהוא מנתק את עצמו מעט מעט מן גשמיותו אפלו תנועה בעלמא, שהוא ממשיך את עצמו מגשמיותו אליו יתברך היא גדולה ויקרה מאד מאד אצלו יתברך והוא רץ בזה אלפי אלפים פרסאות בעולמות עליונים:

לד והעקר לחזק את עצמו בשמחה בכל מיני עצות כי עצבות מזיק מאד על כן צריך להשתדל בכל כחו להרחיק ולגרש את העצבות והמרה שחרה, הן על ידי שיחפש וימצא בעצמו עדין נקודות טובות וכו' הן על ידי שלא עשני גוי. ועל פי רב אי אפשר לשמח את עצמו כי אם על ידי עניני צחוק ושחוק וכו', כמו שכתבנו כל זה באות שמחה עין שם (שם):

לה ודע, שהאדם צריך לעבר בזה העולם על גשר צר מאד, והכלל והעקר, שלא יתפחד כלל (שם):

לו לפי גדלת השם יתברך ועצם רוממותו יתברך בתנועה קלה

בְּעֶלְמָא וּבַהֶסְתַּכְלוּת בְּעֶלְמָא שְׂאִינוּ כְּרָאוּי לְפִי כְבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ, הִיָּה
 רָאוּי לָבוֹא עַל הָאָדָם מֵה שְׂרָאוּי חַס וְשָׁלוֹם. אֲךְ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ מְלֵא
 רַחֲמִים וְכֹל הָעוֹלָם מְלֵא רַחֲמָנוֹת וְהוּא יִתְבָּרַךְ רוֹצֵה מְאֹד
 בְּהָעוֹלָם, עַל כֵּן אֶהוּבִי, אַחִי, אֶתָּה הַמְּעִיֵן, נַפְשִׁי וְלִבִּי, חֹזֵק וְאַמִּץ
 מְאֹד וּבְטַח בַּשֵּׁם כִּי לֹא יַעֲזֹב אוֹתָךְ, כִּי כֹל מֵה שְׂעוּבֵי עָלֶיךָ הַכֹּל
 לְטוֹבָתְךָ וְתִסְמַךְ עַל רַחֲמָיו הַמְּרַבִּים בְּלִי שְׁעוֹר, כִּי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ
 גָּדוֹל מְאֹד וְלִגְדָלְתוֹ אֵין חֶקֶר, וַיֵּשׁ עֲנִיִן שְׁנֵת־הַפֶּךָ הַכֹּל לְטוֹבָה
 וְזִדּוֹנוֹת נִתְהַפְּכִין לְזָכוֹת רַק חֹזֵק וְאַמִּץ (שָׁם מ"ט):

לֹא וְהִיא מִעֲלָה גְדוֹלָה כְּשֵׁישׁ עֲדִין יִצֵּר הָרַע לְאָדָם, כִּי אֲזִי יָכוֹל
 לְעַבֵּד אוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ עִם הַיִּצֵּר הָרַע דִּיקָא. דְּהֵינּוּ לְהִתְגַּבֵּר מִתּוֹךְ
 חַמִּימוֹת הַיִּצֵּר הָרַע, לְהַמְשִׁיךְ מִמֶּנּוּ לְתוֹךְ אֵיזָה עֲבוּדָה מִעֲבוּדָתוֹ
 יִתְבָּרַךְ, וְאִם אֵין יִצֵּר הָרַע לְאָדָם-אֵין עֲבוּדָתוֹ נְחֻשְׁבֶת כָּלָל.
 וּבְשָׁבִיל זֶה מְנִיחַ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ אֶת הַיִּצֵּר הָרַע שֶׁיִּתְפַּשֵּׁט כָּל כֹּף עַל
 הָאָדָם וּבִיזְתָר עַל מִי שֶׁחָפֵץ בְּאַמֶּת לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו יִתְבָּרַךְ,
 אֶף-עַל-פִּי שֶׁעַל יְדֵי הַתְּפִשְׁטוּתוֹ וְהִתְגַּרוּתוֹ כָּל כֹּף הוּא מְבִיא אֶת
 הָאָדָם לְמָה שֶׁמְבִיא לְכַמָּה עֲוֹנוֹת וּפְגָמִים גְּדוֹלִים. אֶף-עַל-פִּי-כֵן
 הַכֹּל כְּדֵאי אֶצְלוּ יִתְבָּרַךְ בְּשָׁבִיל הַתְּנוּעָה טוֹבָה מֵה שֶׁבְּתַקֵּף
 הַתְּגַבְרוּתוֹ שֶׁל הַיִּצֵּר הָרַע מִתְגַּבֵּר עָלָיו הָאָדָם בְּאֵיזָה תְּנוּעָה
 וּבִזְרַח מִמֶּנּוּ, שְׂזֵה יָקָר אֶצְלוּ יִתְבָּרַךְ בִּיזְתָר מֵאֵלּוּ עֲבַד אוֹתוֹ אֶלְף
 שָׁנִים בְּלִי יִצֵּר הָרַע. כִּי כֹל הָעוֹלָמוֹת לֹא נִבְרְאוּ כִּי אִם בְּשָׁבִיל
 הָאָדָם שֶׁכָּל מִעֲלָתוֹ וְחַשִּׁיבוּתוֹ הוּא מִחַמַּת שֵׁישׁ לוֹ יִצֵּר הָרַע כְּזֵה
 וְהוּא מִתְחַזֵּק כְּנִגְדּוֹ. עַל כֵּן כָּל מֵה שֶׁהוּא מִתְפַּשֵּׁט בִּיזְתָר וּיזְתָר
 כְּמוֹ כֵן הוּא יָקָר בְּעֵינָיו יִתְבָּרַךְ יוֹתֵר כָּל תְּנוּעָה בְּעֶלְמָא, שֶׁהוּא
 מִתְחַזֵּק נִגְדּוֹ וְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּעֶצְמוֹ עוֹזְרוֹ לָזֶה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר: "ה'
 לֹא יַעֲזֹבֵנוּ בְּיָדוֹ" (שָׁם):

חֹק נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ה'תקמח - צמח מוהרנ"ת זצ"ל "צדק צני מוקוה שדך צהד מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

לח היצר הרע נוקש בכל פעם ומעוררו למה שמעוררו ואף אם אין אדם שומע לו ופונה ערף ממנו אף-על-פי-כן הוא נוקש בו עוד פעם שני ושלישי ורביעי ויותר. אבל אם האדם הוא חזק בדעתו ועקשן נגד היצר הרע ואינו פונה אליו כלל, אזי היצר הרע מסתלק והולך לו. וכן בתפלה בענין המחשבות הבאים לבלבלו הוא ממש כנ"ל, שהמחשבה באה כמה פעמים פעם אחר פעם לבלבלו, וצריך להיות חזק לבלי להסתכל עליה כלל בשום אופן ועין במקומות אחרים מזה:

לט כשאדם נכנס לקדשה גבוהה, כגון כשמתקרב לצדיק האמת וכיוצא לפעמים אז דיקא יקרה לו מקרה בלתי טהור חס ושלום. ואל יפל בדעתו מפני זה כי אדרבא לפעמים זה סימן שנתקרב אל הקדשה ולפעמים היא טובה גדולה (שם קי"ז):

מ כבר מבאר שאין שום יאוש בעולם כלל, ובזה בעצמו שהוא רואה את עצמו רחוק מאד מהשם יתברך בתכלית הרחוק, בזה בעצמו ראו לו להחיות את עצמו מאחר שעל כל פנים הוא יודע שהוא רחוק. כי היה אפשר שיהיה רחוק כל כך עד שלא ידע כלל שהוא רחוק, ומאחר שעל כל פנים הוא יודע גדל רחוקו אף על פי שהאמת הוא כן, אף-על-פי-כן זה בעצמו הוא חשוב אצל השם יתברך מה שהוא על כל פנים יודע רחוקו. ועל-ידי-זה בעצמו ראו לו להחיות את עצמו ולחזק את עצמו בכל מה שיוכל:

מא אפלו האנשים הפשוטים (שקורין פראסטאקים) ואפלו הרשעים ואפלו אמות העולם להבדיל, כלם מקבלים חיות מהתורה. ועל כן אפלו מי שהוא איש פשוט, כגון שאינו יכול ללמד או שהוא במקום שאינו יכול ללמד, אף-על-פי-כן גם אז הוא מקבל חיות מהתורה. על כן גם אז צריך להחזיק עצמו ביראת שמים בכל מה

שְׂיֹכֵל אֶפְלוּ בְּשָׁעָה שְׁהוּא בְּטֵל מִן הַתּוֹרָה וְאֶפְלוּ מִי שְׂאִינוּ יְכוּל לְלַמֵּד, כִּי כָּל־מְקַבְּלִים חַיִּוֹת מִן הַתּוֹרָה הַנְּעֻלְמָת עַל יְדֵי הַצְּדִיק הַגָּדוֹל, שְׂמִתְנַהֵג בְּפִשְׁטוֹת לְפַעְמִים וְעֵינָיו בְּפָנִים (שָׁם ע"ח):

מִבְּ וְאֶפְלוּ מִי שֶׁנֶּפֶל חָם וְשָׁלוֹם, מְאֹד מְאֹד וּמְנַח בְּשִׂאוֹל תַּחֲתִיּוֹת חָם וְשָׁלוֹם, אֶפְעֵל-פִּי-כֵן יֵשׁ לוֹ תַקּוּהַ גְּדוֹלָה עַל-יְדֵי הַצְּדִיק הַגָּדוֹל הַאֲמִתִּי, כִּי עַל-יְדוֹ יְכוּלִין הַכֹּל לְקַבֵּל חַיִּוֹת מִהַקְּדוּשָׁה בְּכָל מְקוֹם שֶׁהֵם, עַל כֵּן בְּאַמְתָּא אֵין שׁוֹם יְאוּשׁ בְּעוֹלָם כָּלֵל (קִיּוֹן יְאוּשׁ אֵין גָּאָר נִיט פֶּאָר הַאֲנִדִין). וְאֵיךְ שְׁהוּא אֶפְלוּ אִם נָפֵל לְמְקוֹם שֶׁנֶּפֶל רַחֲמָנָא לְצִלָּן, אֶפְעֵל-פִּי-כֵן מֵאַחַר שְׂמִחָזֶק אֶת עֲצָמוֹ בְּמָה שְׁהוּא, עֲדִין יֵשׁ לוֹ תַקּוּהַ לְשׁוֹב וְלַחֲזוֹר אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ. וְהַעֲקָר הוּא "מְבִטָּן שְׂאוֹל שׁוֹעֲתִי", כִּי גַם צְעָקָה מִשְׂאוֹל תַּחֲתִיּוֹת אֵינָה נְאַבְדָּת לְעוֹלָם, וַיִּצְעַק וַיִּצְעַק וְלֹא יִתְיַאֵשׁ עֲצָמוֹ מִן הַצְּעָקָה לְעוֹלָם, רַק יִצְעַק וַיִּתְחַנֵּן לְפָנָיו ה' יִתְבָּרֵךְ תָּמִיד יִהְיֶה אֵיךְ שִׁיְהִיָּה עַד יִשְׁקִיף וַיִּרְא ה' מִשְׁמַיִם (שָׁם ע"ח):

מִגְּ אֶפְלוּ בְּשִׂאוֹל תַּחֲתִיּוֹת יְכוּלִים לְהִיּוֹת סְמוּכִים אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ (שָׁם קי"ב):

מִדְּ אִם אֶתָּה מֵאַמִּין שְׂיִכּוּלִין לְקַלְקֵל, תֵּאַמִּין שְׂיִכּוּלִין לְתַקּוֹן:

מִהַדּוּרָה בְּתֵרָא

א לְפַעְמִים יֵשׁ אָדָם שֶׁכָּבֵר הוּא אֶצֶל הַפֶּתַח שֶׁל הַקְּדוּשָׁה וְהוּא חוֹזֵר לְאַחֲרָיו, מִחֲמַת שְׂמִתְגַּבֵּר אָז עָלָיו הַסְּטֵרָא אַחֲרָא, וְהַבֵּעַל דְּבָר בְּהַתְגַּבְּרוֹת גְּדוֹל מְאֹד רַחֲמָנָא לְצִלָּן, וְאֵין מְנִיחִין אוֹתוֹ לְכַנֵּם לְתוֹךְ הַפֶּתַח, וְעַל-יְדֵי-זֶה הוּא נוֹפֵל בְּדַעְתּוֹ וְחוֹזֵר לְאַחֲרֵי לְגַמְרֵי חָם וְשָׁלוֹם, כִּי כֵן דְּרָךְ הַבֵּעַל דְּבָר וְהַסְּטֵרָא אַחֲרָא כְּשֶׁרוֹאֵין, שְׁהָאָדָם סְמוּךְ מִמֶּשׁ לְשַׁעֲרֵי הַקְּדוּשָׁה וְכַמְעַט שְׂיִכְנֵם, אֵזִי הֵם מִתְּפַשְׁטִים עָלָיו בְּהַתְגַּבְּרוֹת גְּדוֹל מְאֹד רַחֲמָנָא לְצִלָּן, עַל-כֵּן צְרִיכִין אָז

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ה'תקנ' זמור מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מקוה שדף צהד מספרי רבנו יהיה תיקון רכ"ל"
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ונצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

התחזקות גדול נגדם לעמוד על עמדו ולבלי להניח את מקומו ולבלי להשגיח על הנפילות והירידות והבלבולים שעוברין עליו, רק להתחזק מאד להתגבר עליהם ולעשות מה שיוכל בעבודת השם. וברבות הימים והשנים יכנס לבטח בעזרתו יתברך לתוך שערי הקדשה, כי השם יתברך מלא רחמים ורוצה בעבודתנו מאד. ודע, שכל התנועות וההתקוות שהאדם נפק ונעתק בכל פעם איזה מעט מן גשמיותו לעבודתו יתברך כלם מתקבצים ומתחברים ונתקשרין ובאים לעזרתו בעת הצרה, דהינו כשיש חס ושלום, איזה דחק ועת צרה חס ושלום. ודע, שיש אילן שגדלים עליו עלים שכל עליה צריך להיות גדל מאה שנים ומסתמא באלו המאה שנים בודאי עובר עליו מה שעובר, ואחר כך בסוף המאה שנים הוא יורה בקול גדול כמו קנה שרפה שקורין אורמטיע, והנמשל מובן ממילא ("לקוטי מוהר"ן" חלק ב' סימן מ"ח):

ב צריך האדם לחזק עצמו בעבודת השם בכל מה שיוכל אף אם הוא כמו שהיא ויסמוך על רחמי יתברך המרבים מאד בלי שעור, כי בודאי לא יעזב אותו אף אם עבר מה שעבר, העבר אין והעקר מכאן ולהבא לא יעשה עוד ויהיה שב ואל תעשה על כל פנים הן במעשה הן במחשבה, כי גם המחשבה של אנשים כאלו הוא גם כן עשייה, כי גם בעולם העשייה יש מחשבה וצריך להיות 'שב ואל תעשה' במעשה ובמחשבה, כנזכר לעיל, ומה שנעשה עמו ממילא אל יחוש ואל יסתכל על זה כלל. ודע, כי בהכרח שיעבר עליו כל זה הנזכר לעיל, כי זה עקר התשובה השלמה כשאדם עובר באלו המקומות והבחינות אלו ממש, שהיה בהם מקדם ועכשו הוא פונה ערף מהם וכופה יצרו לבלי לעשות עוד מה שעשה הן במעשה הן במחשבה, כנזכר לעיל, וזהו עקר התשובה

שְׁלֵמָה (שָׁם מ"ט):

ג כָּבֵר מְבֹאֵר לְעֵיל מֵעַנִּין הָעֲלִיּוֹת וְהִירִידוֹת אֲלֵפִים וּרְבֹבוֹת עַד
 אֵין שְׁעוֹר, שְׁצָרִיכִין לְעֵבֵר עַל הָאָדָם קֹדֶם שְׂזוּכִין לְעִבּוּדַת הַשֵּׁם
 בְּשִׁלְמוֹת, וְשָׁגַם עַל גְּדוּלֵי הַצְּדִיקִים עָבַר עֲלֵיהֶם כָּל זֶה. וְהֶעֱקָר
 לְהִיּוֹת חֶזֶק בְּדַעְתּוֹ מְאֹד שְׂיֵאָחֵז בְּעִבּוּדַת הַשֵּׁם לְעוֹלָם, וְלֹא יִסְתַּכַּל
 עַל שׁוֹם דְּבָר בְּעוֹלָם, וְלֹא יִנְיַח עִבּוּדָתוֹ יִתְבָּרַךְ לְעוֹלָם, וְאַפְלוּ אִם
 יַעֲבְרוּ עָלָיו חֵם וְשָׁלוֹם, כָּל הִירִידוֹת שְׁבַע־עוֹלָם אֶף־עַל־פִּי־כֵן יִהְיֶה
 מִתְחִיל בְּעִבּוּדַת הַשֵּׁם בְּכָל מָה שְׂיִוָּכַל. וְהֶעֱקָר שְׁלֵא לִיֵּאֵשׁ עֲצָמוֹ
 חֵם וְשָׁלוֹם, רַק לְהִתְחִיל בְּכָל פֶּעַם מִחֻדָּשׁ כְּאִלּוּ לֹא הִתְחִיל עַדִּין
 בְּכָל לְכַנֵּם בְּעִבּוּדָתוֹ יִתְבָּרַךְ, רַק עֵתָהּ הוּא מִתְחִיל מִחֻדָּשׁ, וְכֵן בְּכָל
 פֶּעַם וּפֶעַם תָּמִיד וְלִפְעָמִים צָרִיכִין לְהִתְחִיל מִחֻדָּשׁ כִּמְהָ פְּעָמִים
 בְּיוֹם אֶחָד (שָׁם מ"ח):

ד כְּשֶׁרוּאָה הָאָדָם שֶׁהוּא מִתְפַּלֵּל וּמַעֲתִיר וּמִפְצִיר הַרְבֵּה זֶה זְמַן
 רַב כָּל כָּף, שְׂיִזְכֶּה לְהִתְקַרֵּב לְעִבּוּדָתוֹ יִתְבָּרַךְ וְאַף־עַל־פִּי־כֵן אֵין
 מִסְתַּכְּלִין עָלָיו כְּלָל וְאֵין שׁוֹמְעִין לוֹ, רַק אֲדַרְבָּה, נְדַמָּה לוֹ
 שְׁמֵרְחִיקִין אוֹתוֹ מֵעִבּוּדָתוֹ יִתְבָּרַךְ בְּכָל מִינֵי הַרְחָקוֹת וּכְאִלּוּ אֵין
 רוֹצִין בּוֹ כְּלָל וּכְלָל, וְעַל־יְדֵי־זֶה הוּא נוֹפֵל בְּדַעְתּוֹ וּמִרְפָּה עֲצָמוֹ
 מֵעִבּוּדַת הַשֵּׁם חֵם וְשָׁלוֹם, אֲזִי צָרִיךְ לְהִתְבַּיֵּשׁ בְּעֲצָמוֹ עַל זֶה מְאֹד,
 עַל שֶׁהִרְהַר אַחַר מַדּוּתָיו יִתְבָּרַךְ, כִּי בְּאַמֶּת בּוֹדֵאֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ
 חֲנוּן וְרַחוּם וְכוּ' וּבּוֹדֵאֵי רוּצָה לְקָרְבוֹ וְכוּ', עַל כֵּן צָרִיךְ לְחַזֵּר
 וּלְהִתְחִיל בְּדַעְתּוֹ לְהִתְחִיל בְּכָל פֶּעַם מִחֻדָּשׁ כִּנ"ל (שָׁם):

ה כָּל אֶחָד לְפִי עֶרְכּוֹ כָּל מָה שֶׁרוּצָה יוֹתֵר לְכַנֵּם בְּעִבּוּדַת הַשֵּׁם,
 מִתְגַּבֵּר עָלָיו הַבַּעַל דְּבָר וּמִתְגַּבֵּר בּוֹ בְּיוֹתֵר, כְּדֶרֶךְ שְׁנֵי אֲנָשִׁים
 הַנִּלְחָמִים זֶה בְּזֶה, כְּשֶׁאֶחָד רוּאָה שֶׁחֲבֵרוֹ מִתְגַּבֵּר נִגְדּוֹ אֲזִי הוּא
 מִתְחִיל בְּכָל כַּחוֹ וּמִתְגַּבֵּר בְּיוֹתֵר כְּנִגְדּוֹ. וּמִזֶּה בָּא מָה שֶׁלִּפְעָמִים

זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ה'תקנב - צמח מורה ר"ת זצ"ל "צדק צני מוקוה שדף צחד מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

מתגרה הבעל דבר ביותר בהאדם וזה מחמת שהרע רואה, שהתחיל איזה טוב להתעורר באדם אזי הוא מתגבר ביותר בנגדו. ועל כן צריך האדם להיות משפיל על דבר זה ובתחבולות יעשה מלחמה להתגבר על הרע בהתגברות גדול בכל פעם (שיחות הר"ן י')

ו לפעמים נדמה לאדם שרחוק הוא שיזכה לחיי עולם הבא לפי גדל התרחקותו מה' יתברך אף על פי כן יהיה חזק ואמין בדעתו, למשך ולהשתוק ולהתגעגע תמיד אליו יתברך ולעשות בשמחה מה שיוכל בעבודת ה' ויהיה מרוצה לעבוד את ה' תמיד כל ימי חייו גם בלא עולם הבא. ואפלו אם נראה לו שיהיה לו גיהנם גם כן חס ושלום, יהיה אף שיהיה הוא מחיב לעשות את שלו תמיד ולעסוק בעבודת ה' כל מה שיוכל לחטף ולעשות איזה מצוה או תורה ותפלה וכיוצא וה' הטוב בעיניו יעשה (שם מ"ח):

ו אפלו אם אין האדם זוכה לעבודת השם, אף על פי כן כל זמן שמיחל עדין להשם יתברך, בודאי צריך לחזק ולאמין עצמו מאוד בזה לבד גם כן, בבחינת 'חזקו ואמצו לבבכם כל המיחלים לה'. ואל יפל בדעתו משום דבר שבועולם, כי אין רעה גדולה מנפילה רחמנא לצלן. וכן צריך כל אחד ואחד לחזק את חברו לבל יפל בדעתו משום דבר שבועולם ואפלו אם הוא יודע בעצמו שהוא כמו שהוא, אף על פי כן יחזק את חברו, כי את חברו בקל יותר לחזקו מלחזק את עצמו, כי אין חבוש מתיר את עצמו וכו'. וכשיזכה לבלי להפיל את חברו חס ושלום, אף על פי שהוא יודע בעצמו שהוא רחוק מעבודתו רק אדרבא, יחזקו בכל מיני התחזקות ויחיהו וישיבהו בכל מיני דבורים המשיבין את הנפש, על ידי זה יכול להיות, שאחר כך יזכה גם הוא לחזר ולשוב

לְעִבּוֹדַת הַשֵּׁם. עֵינַי שָׁם (שָׁם ק"כ):

ח לְעֵינַי קָצַת אַנְשֵׁים שְׁמַתְקָרְבִין לְעִבּוֹדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וְאַחַר כָּךְ מִתְרַחֵקִין. וְאַף־עַל־פִּי־כֵן גַּם הִתְקַרְבוּת שְׁלֹפֵי שְׁעָה יָקָר גַּם כֵּן בְּעֵינַי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ אַף־עַל־פִּי שְׁאַחַר כָּךְ נַעֲשֶׂה מָה שְׁנַעֲשֶׂה חַס וְשָׁלוֹם (שָׁם קכ"ג):

חזקו וַיֵּאמְרוּ לְבַבְכֶם כָּל הַמִּיחָלִים לֵה': קוּה אֵל ה' חֲזַק וַיֵּאמְרוּ לְבָבְךָ וְקוּה אֵל ה': חֲזַקוּ וַיֵּאמְרוּ לְבַבְכֶם כָּל הַמִּיחָלִים לֵה': הַלּוֹא צוֹיִתִּיךָ חֲזַק וַיֵּאמְרוּ אֵל תַּעֲרֹץ וְאֵל תַּחַת כִּי עַמְּךָ ה' אֱלֹהֶיךָ בְּכֹל אֲשֶׁר תַּלְךָ:

א עַל יְדֵי שְׁמִחַתְפִּשׁוּן וּמִבְקִשׁוּן עַד שְׁמוֹצְאִין בְּעֶצְמוֹן אֵיזָה נְקֻדּוֹת טוֹבוֹת בְּכֵדֵי לְהַחִיּוֹת אֶת עֶצְמוֹ וּלְחַזֵּק אֶת עֶצְמוֹ בְּעִבּוֹדַתוֹ יִתְבָּרַךְ, עַל־יְדֵי־זֶה נִמְשָׁכִין כָּל הַתְּקוּנִים שְׁנַעֲשׂוּ עַל יְדֵי כְהֻנִּים בְּעִבּוֹדָתָם וְלוֹיִים בְּדוּכָנָם וַיִּשְׂרָאֵל בְּמַעֲמָדָם וְכֵן כָּל הַתְּקוּנִים שְׁנַמְשָׁכוּ עַל יְדֵי קָרְבָּנוֹת וְקַטְרֹת (הַלְכוֹת הַשְּׁכָמַת הַבְּקָר הַלְכָה א' אוֹת ח):

ב אֲפֹלוּ בַּמְדַּרְגּוֹת הַתַּחֲתוֹנוֹת מְאֹד מְאִיר אֹר הָאֵין סוּף יִתְבָּרַךְ, כִּי מוֹבֵן בְּכַתְבֵּים רַק שֶׁהוּא בְּהַעֲלֵם גְּדוֹל וּבְלְבוּשׁוֹ רַבִּים, אֲבָל כָּל מִי שֶׁרוֹצֶה לְדַבֵּק אֶת עֶצְמוֹ בְּהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יְכוּל לְדַבֵּק אֶת עֶצְמוֹ מִכָּל מְקוֹם שֶׁהוּא, וְעַל זֶה נֶאֱמַר: "אֲשֶׁרֵי אִישׁ שָׁלָא יִשְׁכַּחֵךְ וְכֵן אָדָם יִתְאַמֵּץ בְּךָ", כִּי צָרִיכִין הַתְּאַמְצוֹת וְהַתְּחִיזוֹת גְּדוֹל לְזֶה. וְכָל מִי שֶׁהוּא בַּמְדַּרְגָּה נְמוּכָה בְּיוֹתֵר צָרִיךְ לְהַתְּחִיזֵק וּלְהַתְּאַמֵּץ בְּזֶה בְּיוֹתֵר וְיוֹתֵר, כִּי גַם בְּתַקְוָה הַחֲשֵׁךְ בְּגִיָּא צְלֻמּוֹת יְכוּלִין לְהַמְשִׁיךְ עַל עֶצְמוֹ אֹר הָאֵין סוּף עַל־יְדֵי שְׂיִסְתָּם עֵינָיו וַיְבַטֵּל עֶצְמוֹ אֵיזָה שְׁעָה אֵלָיו יִתְבָּרַךְ וְעַל זֶה נֶאֱמַר: "גַּם כִּי אֵלֶךְ בְּגִיָּא צְלֻמּוֹת לֹא אֵירָא רַע כִּי אַתָּה עִמָּדִי", וְכַתִּיב: "כִּי אֲשַׁב בַּחֲשֵׁךְ ה' אֹר לִי" (הַלְכוֹת נְטִילַת יְדַיִם שְׁחָרִית הַלְכָה ד' אוֹת א'):